

Kántor Péter

EGY ESTE SÁRGÁSKÉK ÉG ALATT

Egy este úgy érezte a Duna partján,
mintha Velence sárgáskék ege alatt üldögélne,
a Lidón, nem messze a gyötrődő Aschenbachtól.

A vendégek sorra távoznak,
csak ők ülnek kitartóan a karosszékükben,
mögöttük a hallgatag, bábszerű pincérek.

Meneküljünk! – súgta minden porcikája,
de Aschenbach oldalt hajtotta a fejét,
és keresztbe vetett lába nem mozdult.

Beleragadt a saját pókhálójába,
és nincs erő, mely kimozdíthatná őt onnan.
Ha legalább meg tudna szólalni. Vagy sírna.

Valaki lapozott egyet a könyvében,
vagy nem is valaki, hanem a déli szél,
szárazon, hangtalanul.

Maradunk. Azok az útra kész csomagok
nem a mi csomagjaink. Azok a hajók
nem a mi hajóink, nem velünk szállnak vízre.

Ha legalább sírni tudna. Vagy kiabálna.
De csak ült a kihalt Duna-parton,
várta, hogy leszakadjon a sötét.

Bárka, 2010/4.

(Kántor Péter 1949-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.)